

CASAL

per
LLUIS BERNET

*La prova més petita de la nostra estimació
al Sindicat li permetrà de fer l'obra més gran.*

DILIGENT caixista: feu-nos la mercè de posar la capçalera d'aquest article amb les titulars més massisses i formoses que existeixin, ja que així serà de formós i massís el nostre *Casal*.

Fa temps que preconitzem l'afalagador que seria esculpir en les parets del nostre Sindicat diferents dates que, com la del 27 de març del 1920, fundació del Sindicat; la del 18 de novembre del 1920, creació de la Mutual Mèdica; la del 21 de juny del 1924, la de la Caixa de Beneficència; la del 28 de juny del 1928, la de la Cooperativa de Consum; la del 28 de juny del 1929, la de la Caixa de Previsió i Crèdit; la del 29 de juny del 1923, la de la Borsa del Treball; les del més de juny del 1920 i 16 de juny del 1921, les fundacions respectives del nostre BUTLLETÍ i de l'Oficina Administrativa, etc., etc., recordessin d'una manera gràfica i constant allò que ha fet la unió del nostre estament, tota vegada que veuríem a bastament la grandiosa obra duta a cap pel nostre venerable Sindicat.

Ara, com si tot l'esmentat no fos prou, caldria esculpir també en les seves parets una altra data, no sé si la de l'obra més gran, la qual serà la de la col·locació de la primera pedra... o bé la de l'última del *Casal del Metge*, perquè es col·locaran... com es col·locaran?... es col·loquen ja tan seguidament que tot el temps que passem, per curt que sigui, serà menyspreable.

I això ho fem amb tota aquella mateixa il·lusió i neguit que ho fan els infants quan amb les seves joguines arquitectòniques basteixen embadalits i frisosos fins veure-la acabada la construcció del seu castell o del seu cloquer. No altra cosa demostra el resultat de la primera llista de subscripció, ni altra cosa serà la *Diada del Casal*. Calculeu, doncs, si en sentim d'il·lusió i de neguit per aquesta construcció que anem a reunir-nos *tots* (!!)

els Metges de Catalunya i Balears, ben carregats

de pedres, en un mateix dia, per tal de col·locar-les, embadalits com els nostres infants, l'una damunt de l'altra sense parar, ni sense perdre el temps apreciable en la seva col·locació des de la primera a l'última.

Tot això que us explico, no són pas somnis, no; és la realitat viva, forta i frisoosa demostrada per aquesta primera llista i per la segona... i última que es farà a la *Diada del Casal*, perquè és tant l'entusiasme que arreu se sent que veritablement arribem a creure que en l'esmentada *Diada* es cobrirà amb excés la subscripció. Per altra part (estem entre companys i bé ho podem dir), amb la *prova més petita de la nostra estimació al Sindicat* que donin els companys que encara falten a subscriure-s'hi—i la qual prova no és altra que subscriure una sola obligació—li permetrà fer l'obra més gran.

I ara bé. Anem *tots* a reunir-nos rublerts d'entusiasme i frisosos de neguit en un mateix dia o *Diada* per tal de col·locar ben de pressa les pedres del nostre Casal. Quin serà el company que no voldrà col·locar-ne una? Quin serà el que no voldrà una obligació? A més a més, calculeu els companys que hi ha, que amb la mateixa estimació que els altres, però, amb més facilitats, en subscriuen diverses. Això darrer tampoc és d'estranyar, donades les condicions de subscripció—penseu-ho bé—que són immillorables.

Quina demostració més encoratjadora i admirable serà aquesta unió dels companys... i el poder dir "el Casal és de tots" perquè a la subscripció també hi som tots!

Altrament, si el nostre gran Sindicat ha sabut acoblar i *unir* a tots els seus fills i els té estatjats en casa aliena, què menys pot fer ara que aconduir-los en casa pròpia?

Companys! A preparar-se per la *Diada del Casal*!... A reveure!